

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 27/16

Λουξεμβούργο, 10 Μαρτίου 2016

Απόφαση στις υποθέσεις
C-247/14 P HeidelbergCement κατά Επιτροπής,
C-248/14 P Schwenk Zement κατά Επιτροπής,
C-267/14 P Buzzi Unicem κατά Επιτροπής
και C-268/14 P Italmobiliare κατά Επιτροπής

**Το Δικαστήριο ακυρώνει τις αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή κάλεσε τις
τσιμεντοβιομηχανίες να της παράσχουν πληροφορίες**

Οι αποφάσεις της Επιτροπής δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένες

Τον Νοέμβριο του 2008 και τον Σεπτέμβριο του 2009 η Επιτροπή διενήργησε ελέγχους στις εγκαταστάσεις πολλών επιχειρήσεων οι οποίες δραστηριοποιούνται στην αγορά του τσιμέντου.

Στις 6 Δεκεμβρίου 2010 η Επιτροπή κίνησε εις βάρος διαφόρων από τις επιχειρήσεις αυτές διαδικασία για εικαζόμενες παραβάσεις. Οι παραβάσεις συνίσταντο, κατά την Επιτροπή, σε «περιορισμούς των εμπορικών συναλλαγών εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ), συμπεριλαμβανομένου του περιορισμού των εισαγωγών προς τον ΕΟΧ από χώρες εκτός του ΕΟΧ, κατανομή αγορών, συντονισμό των τιμών και συναφείς πρακτικές αντίθετες στον ανταγωνισμό εντός της αγοράς τσιμέντου και εντός των αγορών συναφών προϊόντων». Με αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2011¹, η Επιτροπή κάλεσε τις επιχειρήσεις να απαντήσουν σε ερωτηματολόγιο το οποίο αφορούσε τις υπόνοιές της σχετικά με τις ως άνω εικαζόμενες παραβάσεις.

Πολλές εταιρίες, όπως οι γερμανικές HeidelbergCement και Schwenk Zement, καθώς και οι ιταλικές Buzzi Unicem και Italmobiliare, άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ειδικότερα, προσήψαν στην Επιτροπή ότι δεν εξήγησε ποιες ακριβώς ήταν οι εικαζόμενες παραβάσεις και ότι τους επέβαλε δυσανάλογο φόρτο εργασίας, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του όγκου των ζητούμενων πληροφοριών και, αφετέρου, της εντελώς περιοριστικής μορφής υπό την οποία έπρεπε να δώσουν τις απαντήσεις τους. Με αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 2014², το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε, κατά βάση, τη νομιμότητα των αποφάσεων τις οποίες είχε απευθύνει η Επιτροπή στις τσιμεντοβιομηχανίες ζητώντας τους πληροφορίες.

Κατόπιν τούτου, οι εταιρίες ζήτησαν από το Δικαστήριο να αναιρέσει τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου και να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής.

Με τις σημερινές αποφάσεις του, **το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής ήταν επαρκώς αιτιολογημένες.**

Κατά το δίκαιο της Ένωσης, η αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της εκάστοτε πράξεως και να προκύπτει από αυτήν σαφώς και χωρίς περιθώριο αμφιβολίας η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να καθίσταται δυνατό στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους

¹ Αποφάσεις C(2011) 2356 τελικό, C(2011) 2361 τελικό, C(2011) 2364 τελικό και C(2011) 2367 τελικό της Επιτροπής, της 30ής Μαρτίου 2011, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση COMP/39520 — Τσιμέντο και συναφή προϊόντα).

² Αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Cemex κ.λπ. κατά Επιτροπής* (T-292/11), *Holcim (Deutschland) et Holcim κατά Επιτροπής* (T-293/11), *Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής* (T-296/11), *Buzzi Unicem κατά Επιτροπής* (T-297/11), *HeidelbergCement κατά Επιτροπής* (T-302/11), *Italmobiliare κατά Επιτροπής* (T-305/11) και *Schwenk Zement κατά Επιτροπής* (T-306/11). Βλ. επίσης Ανακοινωθέν Τύπου αριθ. 35/14.

ελήφθη το σχετικό μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως και με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν τον αντίστοιχο τομέα.

Όσον αφορά, πιο συγκεκριμένα, την αιτιολογία αποφάσεως με την οποία ζητούνται πληροφορίες, η Επιτροπή οφείλει να αναφέρει τη νομική βάση και τον σκοπό της αιτήσεως. Πρέπει επίσης να προσδιορίζει τις ζητούμενες πληροφορίες και να τάσσει προθεσμία για την παροχή τους. Αυτή η υποχρέωση ειδικής αιτιολογήσεως συνιστά θεμελιώδη επιταγή, όχι μόνο για να καταδεικνύεται ότι δικαιολογημένα ζητούνται οι πληροφορίες, αλλά και για να δίνεται στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις η δυνατότητα να αντιληφθούν την έκταση του καθήκοντός τους για συνεργασία και να προασπίσουν παράλληλα τα δικαιώματά τους άμυνας.

Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, οι ερωτήσεις της Επιτροπής προς τις επιχειρήσεις είναι εξαιρετικά πολυάριθμες και αφορούν εντελώς διαφορετικά είδη πληροφοριών. Εντούτοις, από τις αποφάσεις της Επιτροπής δεν είναι δυνατό να συναχθεί, με σαφήνεια και χωρίς περιθώριο αμφιβολίας, ποιες υπόνοιες περί παραβάσεως δικαιολογούν την έκδοσή τους, ούτε να διαπιστωθεί αν οι ζητούμενες πληροφορίες είναι απαραίτητες για την έρευνα. Πράγματι, η αιτιολογία είναι υπερβολικά συνοπτική, αόριστη και γενικόλογη, ιδίως σε σύγκριση με το ευρύ πεδίο του ερωτηματολογίου.

Επιπλέον, κατά το Δικαστήριο, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι αποφάσεις δεν αρκεί για να αμβλυνθεί η ανεπάρκεια της αιτιολογίας.

Τέλος, το Δικαστήριο τονίζει ότι η απόφαση με την οποία ζητούνται πληροφορίες αποτελεί, όπως και η απόφαση για τη διενέργεια ελέγχου, μέτρο έρευνας το οποίο χρησιμοποιείται κατά κανόνα σε προκαταρκτικό στάδιο της υποθέσεως. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, όσον αφορά τις αποφάσεις για τη διενέργεια ελέγχου, ότι δεν είναι απολύτως αναγκαίο να οριοθετεί η Επιτροπή με ακρίβεια τη σχετική αγορά ούτε να προβαίνει σε ακριβή νομικό χαρακτηρισμό των εικαζομένων παραβάσεων ούτε να διευκρινίζει σε ποια χρονική περίοδο πιθανολογείται ότι τελέστηκαν οι παραβάσεις αυτές, εφόσον οι έλεγχοι πραγματοποιούνται στην αρχή της έρευνας, οπότε η Επιτροπή δεν έχει ακόμη στη διάθεσή της συγκεκριμένες πληροφορίες.

Εντούτοις, δεν δικαιολογείται μια εντελώς συνοπτική, αόριστη και γενικόλογη αιτιολογία προς στήριξη αιτήματος παροχής πληροφοριών στο πλαίσιο αποφάσεων που εκδόθηκαν, όπως στις υπό κρίση υποθέσεις, πολλούς μήνες μετά την έναρξη της διαδικασίας και δύο και πλέον έτη μετά τους πρώτους ελέγχους, ενώ η Επιτροπή είχε εν τω μεταξύ αποστείλει πλείονες αιτήσεις παροχής πληροφοριών σε επιχειρήσεις για τις οποίες είχε υπόνοιες ότι μετείχαν στην επίμαχη παράβαση. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εκδόθηκαν σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία η Επιτροπή διέθετε ήδη πληροφορίες ικανές να της επιτρέψουν να εκθέσει με μεγαλύτερη ακρίβεια ποιες υπόνοιες περί παραβάσεως είχε εις βάρος των οικείων επιχειρήσεων.

Επομένως, το Δικαστήριο καταλήγει ότι οι αποφάσεις της Επιτροπής δεν είναι αιτιολογημένες επαρκώς κατά νόμον και αποφασίζει να αναιρέσει τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου και να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ: Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το πλήρες κείμενο των αποφάσεων ([C-247/14 P](#), [C-248/14 P](#), [C-267/14 P](#), [C-268/14 P](#)) είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582